

«Jeg vedgår gjerningen, herr dommer, men tør påstå at det ville vært bedre om tiltalen var barmhjertighetsdrap. Jeg gruer med til kryssforhøret. Men jeg har intet å skjule — jeg vil fortelle det som det er.

De vil vite i detalj om ugjerningen? Javel, hør nå: Da jeg grep fatt i henne lå hun ganske stille som om hun forsto det som skulle komme. Jeg hadde de samme følelser en har når en tar livet av en hund som har fulgt en trofast i mange år. Hun må ha forstått at hennes dager var talte og kanskje *ønsket* hun det. Det er derfor jeg, herr dommer, vil hevde at det dreier seg om *euthanasi*, om barmhjertighetsdrap, siden hennes dager likevel var talte. I hvertfall gjorde hun ingen motstand.

De vil vite om jeg har gjort liknende grusomme ting tidligere? Herr dommer, jeg *har* det. Jeg har tatt livet av et lam. Skjønt det korrekte er vel at jeg medvirket til det drapet. Lammet gjorde motstand mens sykehuspatologen som eide det skar over strupen på det. Så gjemte han seg i låven mens dyret sparket i døds kampen. Jeg som hadde

vært hans medhjelper sto igjen mentalt uforberedt og så på.

Denne gangen var alt annerledes. Nå var alt overlagt i minste detalj. Ugjerningsvåpnene var lastet inn i Folkevognen og min medskyldige utpekt. Han skulle holde og jeg skulle slå, det var bestemt. Vi nærmet oss henne med sviktende forsett og fylt av forvirrende følelser. Det var ingen mulighet for henne å unnsnippe der hun sto fast og tørt på land i Skjoldbukta. Gamlingen hadde påvist kreft i kjølen, hun ville aldri bli tett. Våre bestrebelser på å bringe henne i flytedyktig stand og montere den nye riggen jeg haddet arbeidet med hele den foregående vinter var derved dømt til å mislykkes. Jeg var blitt advart om hennes sviktende helse av kloke folk, men det var ikke noe konkret, totalt dødbringende som var fremkommet, noe som jeg med hundre prosent sikkerhet kunne si: Nå er det slutt, nå er hun ferdig. Oppdagelsen av kreft i kjølen *var* en slik oppdagelse, det håndfaste beviset forelå derved. Nå gjensto det å gjøre kort prosess, partere og begrave henne.

Skulle hun få nådestøtet forfra eller akterlig? Av pietet for hennes langt fremskreden alder, 52 år, fikk hun æren av å bli eksekvert forfra. For siste gang så jeg ned over den sjøennlige, værbitte stevnen og bordgangene som velvillig føyet seg til den. I nesten femten år hadde baugen kløyvet sjøene hver sommer mellom Fedje og Sletta, sikkert et latmannsliv sammenlignet med hennes tilværelse som bruksbåt før hun kom i vårt eie. Min medskyldige var allerede begynt å brette opp dekket forut. Ut fra hennes vom trakk han inventar som jeg kjente så altfor godt: Speilet som min kone hadde kjemmet sitt mørkebrune hår hver gang vi nærmet oss mer bebyggete steder ble knust i fillebiter av kubeinet. Glasset i ventilene ble spiddet. Køylene ble røsket hele ut og slengt på bakken. Det røde trekket av kontaktplast lå og lyste i vårsola. Snart fikk det følge av annet inventar, hver del med sine minner og sin historie.

Tilslutt begynte vi på selve skroget. Vi strevde virkelig med

de øverste bordgangene. Kanskje hennes siste kamp? Det ble nødvendig å sage mellom hvert spant og deretter rive biten av huden med kubein, knekke spantene og slenge det hele opp i haugen som etterhvert begynte å anta dimensjoner. Tilslutt var det bare motoren igjen. Den sto der nokså avkledd med sin støpejerns lyd-potte, stor og tung, nærmest som et monument over norsk uutsletlig trausthet.

Som formidlende omstendighet må det være meg tillatt å minne den ærede rett om alle de gangene den gamle damen lot meg i stikken. Som foreksempel da hun sank uten varsel på sju meters dyp i Eidsvågsbukten 11 meter fra land. Vi måtte ha froskemann ned for å slå en stropp om henne. Kollega Gjesing og jeg lå på Storøen og ventet på fjære sjø en hel natt: det var kaldt den natten. Eller den gangen hun løp løpsk på Skorpo etter at jeg hadde satt i land deler av Fortunens Musikkorps. Hun sprang lekk og var synkeferdig da jeg satte nesens hjemover. Jeg vekslet mellom å ause og å styre — uten stans. Eller den gang hun stilte seg opp på en stein ved Horsøy, sør for Bukken. Vi sto der i seks timer før vi kom oss av igjen, med en hel søndagsutflukt ombord.

Nei, herr dommer, i retrospekt var det slett ingen vanskelig avgjørelse. Noe annet ville være uansvarlig. En bosskontainer fra Det Bergenske Dampskipsselskap sørget for hennes endelige jordfestelse i Rådalen Bossplass. Der hviler hun antagelig under andre gjennstander som har vært kjært for menneskene, men som de nå ikke lenger har bruk for. Nå føles det befriende, herr dommer, å slippe å tenke mer på den gamle damen. Litt etter litt vil jeg antagelig også glemme de leie tingene ved hennes vesen og med glede erindre de hyggelige. Glemselskurven er en eksponentiell avtagende kurve, herr dommer.

«Som avslutning erklærer jeg meg ikke skyldig etter overlagt drapstiltalen, herr dommer. La krysseksaminasjonen begynne».

SALORA

mobiltelefon

FORHANDLES AV:

RADIOMARIN
ing. vindingenes a.s

Prof. Hansteensgt. 58.
Industrihuset, Bergen.
Tlf. 21 34 01 — 21 31 02
Henv. også Radiohuset.